

boodschap, die u gegeven heeft." En hij keerde zich wat meer op zijn zijde en kreunde.

"Laat ik je thuis brengen, Tom."

"Dat gaat niet. Ik zou niet willen, dat u zag, hoe zij doen; maar ik kan het verdragen, als het noodig zou zijn."

Frank ging zien, of hij wat water kon krijgen, bekeek de wonden en steunde daarop den jongen, toen hij opstond, om naar huis te gaan.

"Meneer," zei Tom, terwijl zij samen opliepen, „ik ben slecht opgebracht en deugde tot weinig goeds; maar toen u van de reis terugkwam en zoo heel anders was dan vroeger en ons vertelde, dat den Heere Jezus ook om onzentwil die wonden waren toegebracht, kon ik dat niet meer vergeten, en ik bleef op de Bijbelklas, hoewel ik eerst plan had gehad, er af te gaan."

"Maar wat heeft dat met die vechtpartij van straks te maken?" vroeg Atspeer, terwijl ze weer even gingen rusten.

"Wel, meneer, ze merkten het dadelijk aan me, dat ik anders was dan vroeger en hitsten hen thuis tegen me op, zoodat ik haast geen leven had, en nu hebben ze mij bijna doodgeslagen; maar ik kan het wel verdragen. U vertelde ons, dat de Heiland dat alles voor ons gedaan had, en ik wil mij nu ook niet voor Hem schamen; dat zou ook wat moois wezen tegenover de liefde, die Hij voor ons gehad heeft."

Het duurde lang, eer zijn kwetsuren geheel genezen waren, en hij liep nog heel wat meer wonden op; sommige, en dat waren geen stompen of slagen, deden hem nog meer pijn dan uitwendige kwetsuren, maar hij bleef trouw aan Hem, die gezegd heeft: „Mijne genade is u genoeg," en bewees ook door zijn leven, dat die belofte waar is.

"Ik zal het niet vergeten, meneer," zei hij op zekeren dag tegen Atspeer, dat u zei: „Hij is gekomen, om te zoeken en zalig te maken wat verloren is." Ik was verloren, dat wist ik maar al te goed."

Jaren lang nog hield Frank Atspeer zijn Bijbelklas vol, en de jongens voelden, dat hij met kracht uit den hooge sprak, en nooit durfde er een meer een spottende uitdrukking bezigen, of de rust verstoren onder de les.

Naar het Engelsch.

P. W. J. JORISSEN

☒ ☒ ☒ ☒

EEN SPINNEWEB EEN MUUR....

TOEN FELIX VAN NOLA EENS VLUCHTTE voor zijn vijanden, zocht hij een schuilplaats in een donker hol in een bosch. Nauwelijks had hij zich daar binnen verborgen, of een spin begon haar net te weven voor de smalle opening. Deze arbeid was juist gereed, toen de vervolgers voorbij kwamen. Het spinneweb ziende, keken zij niet in het hol.

Toen de heilige later zijn schuilplaats had verlaten en zich in veiligheid bevond, maakte hij de schoone opmerking:

Ubi Deus est, ibi aranea murus,
ubi Deus non est, ibi murus aranea.

(Waar God is, is een spinneweb een muur,
waar God niet is, is een muur een spinneweb.)

306

VROUWENBELANGEN

☒ ☒

Het „grootte" werk.

WANNEER WE VAN GANSCHER HARTE den Heiland liefhebben, dan komt, wanneer we lezen over menschen, die een bijzonder groot werk voor Hem mochten verrichten, wel eens de wensch bij ons op: kon ik ook maar zoo iets! Dan zou mijn leven pas waarde hebben! Nu hangt het van kleinigheden aan elkaar.

Ik behoor niet tot hen, die de meening voorstaan, als zou het leven van een huisvrouw reeds door den aard van haar bezigheden het merk van: „on-interessant" moeten dragen. Ik kan er nog maar nooit inkomen, waarom het voor een vrouw belangrijker zou zijn, op een kantoor brieven te typen, dan thuis het huiswerk te doen. Maar dat er menschen zijn, die zoo redeneeren, is wel zeker. En even zeker is het, dat de huisvrouw zich daardoor wel eens terneergedrukt voelt.

Laat me het u eens anders mogen vertellen.

In de „Proletarische Vrouw" las ik van een tentoonstelling, die in München werd gehouden. Daar was o. m. een afdeling, die in beeld trachtte te brengen de beteekenis, die de huisvrouw heeft voor de gemeenschap. Er was daar o. a. uitgerekend, dat $\frac{1}{5}$ van het volksinkomen gaat door de handen der huisvrouw. Welke goede economen moeten dus die vrouwen wel zijn, willen ze op de beste manier de belangen van hun land bevorderen! Wat hangt er veel van af, of zij dat geld weten te besteden aan een goed soort waren, dan wel, of ze zich rommel en schadelijke artikelen in handen laten stoppen. Want niet alleen voor de volkswelvaart, ook voor de volksgezondheid maakt het heel wat verschil, of de huisvrouw al dan niet berekend is voor haar taak!

Wordt daar wel genoeg op gelet? Rekenen de opleiding en het onderwijs, die onze meisjes krijgen, wel met de taak der huisvrouw in onzen tijd? Want die is een andere dan vroeger. Er is méér warenkennis noodig; méér begrip van eenvoudige electriciteit; méér aanpassingsvermogen aan nieuwe methoden; méér vermogen om al wat zich als deugdelijke hulp voor het gezin aan komt melden, doch daarom nog niet altijd werkelijk deugt, te onderzoeken en te keuren. Van een andere afdeling op diezelfde tentoonstelling wordt gezegd, dat de vrouw uit het volk wel eens mismoedig werd, omdat al die schoonschijnende hulpmiddelen gingen boven haar finantiële draagkracht, doch dat de rijkere vrouw, die van alles wel koopen kon, even vaak thuis bemerkte, dat ze er niet mee over weg kon.

Dit alles raakt nu echter alleen de materiële verzorging van het gezin. De geestelijke invloed, die uitgaat van een vrome, kloeke vrouw en moeder, is niet in cijfers uit te drukken. Is die daarom minder groot?

Ik voor mij ben er van overtuigd: wanneer, wat God verhoede, ooit de degelijke, vrome huisvrouw ging behooren tot de antikiteiten, dan zou het niet lang meer duren of, inplaats dat wij zendelingen uitzonden naar de buitenwereld, zou het noodig worden, dat uit de gekerstende heidenlanden zendelingen overkwamen tot ons. Indien dan ten minste ons verworpen moderne leven nog te helpen ware.

J. M. W.-W.

☒ ☒ ☒ ☒